

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

som med Hensyn til de Bestemmelser, der gav Anledning til afvigende Meninger, ganske svarer til det tidligere Lovforslag.

Blandt de Bestemmelser, der gav Anledning til Tvivl, skal jeg særligt fremhæve Lovforslagets § 4, 2det Stykke, hvorefter Formidling af Rabatyldelse til Forbrugere i Form af Rabat- eller Sparemærker, Afstempling i Bøger el. lign. til senere Indløsning kun kan finde Sted, for saa vidt Handelsministeren tillader det og under lagttagelse af de Vilkaar, der fastsættes i den paagældende Tilladelse.

Der er fra den københavnske Butikshandels Side gennem en Aarrække med stor Styrke og Vedholdenhed fremført Ønske om, at det maa blive forbudt ved Salg eller Arbejdsydelse til Forbrugere at give Rabat i Form af Rabat- eller Sparemærker, Afstempling i Bøger el. lign. til senere Indløsning, ligesom det er ønsket forbudt, at Rabatgivning til Forbrugere overhovedet finder Sted under Medvirken af Handelen uvedkommende Trediemænd.

Personlig nærer jeg den største Sympati for faste Priser og forstaaer fuldt ud, at Købmænd gerne ubeskaaret vil have det Vederlag for deres Arbejde, som Arbejdet er værd. Det samme gælder Aandens og Haandens Arbejdere, og jeg vil gerne medvirke til, at der hverken paa det ene eller det andet Omraade ved illegitime Midler finder en Desorganisation af Prisforholdene Sted — selvfølgelig forudsat, at disse er i enhver Henseende rimelige.

Under Overvejelserne af, om Udbetaling af en vis Rabat eller Bonus i Forhold til de i et Aar stedfundne Køb bør kunne finde Sted mod Aflevering af Rabat- eller Bonusmærker eller mod Afstempling i en Kontrabog el. lign., er det fra anden Side hævdet, at der er en betydelig Lighed mellem en saadan Rabat- eller Bonusudbetaling og den Bonusudbetaling, der finder Sted i Brugsforeninger. Man siger, at de Personer, der slutter sig sammen i en Rabatforening og Brugsforening, følger i Virkeligheden samme Formaal: at faa deres Indkøb billigere end til de sædvanlige Butikspriser. I Brugsforeningerne søger Medlemmerne at naa dette Maal ved at gaa uden om Detailhandlerne, medens Medlemmerne af Rabatforeningerne foretager deres Indkøb igennem de almindelige handlende, men saaledes at disse giver Afkald paa en Del af deres Avance. Inden for store Dele af Købmandsstanden uden for København peger man paa en saadan Lighed

mellem Rabatforeningernes Rabatyldelse og Brugsforeningernes Bonusudbetaling og udtaler Frygt for, at Købmændene, hvis de afskæres fra eventuelt selv at oprette Rabatselskaber, risikerer ikke at kunne staa sig imod Brugsforeningerne, naar disse lokker med Bonus. Meningerne inden for Købmandskredse er derfor faktisk ret stærkt delt i Rabatsspørgsmaalet.

Jeg har ogsaa hørt den Betragtning fremsat, at et almindeligt Rabatforbud vil kunne svække de mindre Købmænd væsentligt i Forhold til de store Forretninger, der let kan erstatte Rabatten med Tilbud til deres mere velstillede Kunder om Aabning af en Konto, hvorved de sædvanligt vil kunne opnaa et endnu større Salg end ved blot at tilbyde en Rabatyldelse.

Under Hensyn til den Tvivl, der saaledes knytter sig til Rabatsspørgsmaalet, har jeg ment at maatte begrænse de ønskede Indgreb i Handelens Frihed paa dette Omraade saaledes, at Rabatgivning gennem Mellemmænd — Personer, Selskaber eller Foreninger — ikke ubetinget forbydes, men betinges af Handelsministeriets Tilladelse og undergives Kontrol til Udelukkelse af Misbrug og til Begrænsning af for store Udvidelsestilbøjeligheder. Uheldige Tilfælde har foreligget, hvor Indgriben og Kontrol var ønskelig; i Særdeleshed gælder dette saadanne Selskaber, som væsentligt dannes for at give Indehaverne en Gevinst og i Virkeligheden hverken interesserer sig for Kunderne eller for Købmændene.

Ved Etablering af et vist Tilsyn og Fastsættelse af nærmere Vilkaar for Rabatforetagenders Virksomhed kunde adskillige uheldige Forhold sikkert bringes ud af Verden, og dette tager § 4, 2det Stykke, Sigte paa. Tilhængerne af et absolut Forbud er imidlertid, som nævnt, ikke tilfredse hermed, idet de frygter for, at Rabatforeningerne, naar de drives i fuldt legitime Former, vil faa større Tiltrækning, end de har i Forvejen, og jeg har det Indtryk, at adskillige, hvis de ikke kan faa et almindeligt Forbud imod Rabatforeninger og Rabatselskaber, eventuelt vil foretrække, at hele Forholdet bliver ved at være ulovbestemt og unddraget offentligt Tilsyn.

Som nævnt tror jeg, at Lovforslaget betegner den rette Middelvej, men jeg er villig til i det Udvalg, der formentlig skal nedsættes til Behandling af Lovforslaget, at deltage i en nærmere Drøftelse af hele Sagen for at prøve, om man eventuelt kan opstille saadanne Retningslinier for Administrationen, at de paagældende Bestemmel-